

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce: Bc. **D. S.**, bytem ..., zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 33, Praha 1, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Policejní prezidium, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, č. j. PPR-28800-6/ČJ-2014-990131, takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ze dne 4. 9. 2014, č. j. UOC-456-2/ČJ-2014, a žalobci poskytnuta pouze část požadované náhrady účelně vynaložených nákladů spojených s léčením pracovního úrazu.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Žalobce utrpěl dne 14. 1. 2011 pracovní úraz (přetržení Achillovy šlachy), který si způsobil při chůzi do schodů v budově Ministerstva vnitra.

Prvoinstanční orgán dne 4. 9. 2014 výše citovaným rozhodnutím žalobci přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením podle § 101 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výši 17 240 Kč. Náklady spočívaly v pořízení léčebných prostředků v období srpen 2012 až červenec 2013 a náklady dopravy k návštěvě lékařských zařízení v období srpen 2012 až duben 2013 (rehabilitace, neurologická laboratoř a nemocnice). Správní orgán však žalobci nepřiznal další požadované náklady ve výši 26 807,30 Kč, které žalobce vynaložil před 28. 2. 2012. Prvoinstanční orgán tyto náklady považoval za promlčené, neboť žalobce nárok na náhradu uplatnil až 28. 2. 2014, tedy po uplynutí dvouleté lhůty podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru.

Napadeným rozhodnutím byl výrok prvoinstančního rozhodnutí formálně změněn, věcně však bylo rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný se ztotožnil s právními závěry prvoinstančního orgánu, že část nároku je promlčená.

II. Argumentace účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že právní závěr, že jeho nárok byl částečně promlčen, je nesprávný. Podle něj se jednotlivé náklady léčení nepromlčují samostatně. Náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením se poskytuje za souhrn těchto nákladů a promlčecí doba tedy začíná běžet, až po ukončení léčby. Žalobce tyto náklady připodobňuje k náhradě za ztížení společenského uplatnění, kdy skutečnou škodu je možno posoudit až po skončení léčení. Podle něj by výklad podaný žalovaným vedl také k nelogickému závěru, že ohledně náhrady každého jednotlivého nákladu léčení by muselo být vedeno samostatné řízení podle zákona o služebním poměru.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť setrval na svých názorech v napadeném rozhodnutí. Podle něj je zásadní rozdíl mezi náhradou nákladů léčení a náhradou za ztížení společenského uplatnění. Při nákladech za léčení žalobce vždy přesně věděl, kdy jednotlivý náklad vynaložil.

III. Hodnocení soudu

Městský soud v souladu s § 51 soudního řádu správního ve věci rozhodl bez jednání. Účastníci s takovým postupem souhlasili. Městský soud zároveň neprováděl dokazování a ve věci rozhodl pouze na základě správním orgánem předloženého správního spisu.

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a dospěl k následujícím závěrům.

Podle § 101 písm. c) zákona o služebním poměru příslušník, který utrpěl služební úraz, má nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením.

Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě.

Podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody na zdraví činí 2 roky a začíná běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu se počátek subjektivní promlčecí doby práva na náhradu škody váže k okamžiku, kdy poškozený nabyl vědomost o tom, že na jeho úkor došlo ke škodě (nikoliv tedy jen o protiprávním úkonu či o škodné události) a kdo za ni odpovídá. To předpokládá, že se poškozený dozvěděl jak o tom, že mu vznikla majetková újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné objektivně vyjádřit v penězích, tak i o odpovědném subjektu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2003, sp. zn. 25 Cdo 273/2002; či nověji rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 2904/2016).

Byť judikatura Ústavního soudu je občas k rozhodnutím Nejvyššího soudu ohledně počátku běhu subjektivní lhůty při újmě na zdraví kritická, přesto výše uvedený princip je respektován. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že nárok na náhradu škody na zdraví odráží specifický charakter této újmy, neboť škodlivý následek se může projevit i s určitým časovým odstupem. Zdraví je součástí fyzické integrity člověka a jako takové je chráněno čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jímž je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež zaručuje soukromý život. Obecné soudy proto nesmí odepřít právo na soudní ochranu práva na zdraví bez ústavně akceptovatelného důvodu. Podle Ústavního soudu z vymezení předpokladů uplatnění náhrady škody na zdraví je zřejmé, že „vědomost o vzniklé škodě“, tedy moment počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty, zahrnuje všechny předpoklady pro možnost uplatnění práva (nález sp. zn. II. ÚS 2946/13 ze dne 28. 1. 2016; či nález sp. zn. I. ÚS 834/15 ze dne 30. 3. 2016).

V nyní posuzované věci správní orgány tuto judikaturu zohlednily a aplikovaly na případ žalobce. Žalobce utrpěl pracovní úraz dne 14. 1. 2011, za který odpovídal jeho zaměstnavatel. Náklady léčení mu vznikly vždy v den, kdy tyto náklady vynaložil. Tedy již v den, kdy vynaložil náklady na léčení, mu byly známy všechny potřebné informace k uplatnění tohoto nároku ve smyslu výše uvedené judikatury. Žalobci tedy nic nebránilo, aby své nároky ohledně nákladů léčení uplatnil ve dvouleté lhůtě vždy od momentu, kdy náklady skutečně vynaložil.

Podle městského soudu náhradu účelně vynaložených nákladů léčení nelze připodobňovat náhradě nákladů za ztížení společenského uplatnění. U ztížení společenského uplatnění lze výši škody, tedy rozsah ztížení společenského uplatnění, zásadně posoudit až po ustálení zdravotního stavu. To souvisí i s povahou nároku, neboť jde o nemajetkovou újmu. Tak tomu ovšem u nákladů za léčení není. Tam je vždy v momentě vynaložení jednotlivých nákladů jejich přesná výše zřejmá. Jde o majetkovou újmu, kterou lze přesně a objektivně vyčíslit vždy v den, kdy byl výdaj za léčení vynaložen.

Tento podstatný rozdíl reflektuje i zákonná úprava. Náhrada za bolest a za ztížení společenského uplatnění se podle § 104 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytne jednorázově. Zákon však nic takového neupravuje pro náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením. Tyto náklady tak mohou být hrazeny opakovaně, respektive postupně tak, jak vznikají. Při dlouhodobém léčení je to i pro příslušníky výhodnější. Pokud by náhrada měla být poskytnuta až po skončení léčení, tak po celou dobu léčení by musel příslušník náklady nést sám, což by jej značně finančně zatěžovalo. V některých případech by taková úprava dokonce finančně náročnější léčbu mohla prakticky znemožňovat.

Nakonec soud nepovažuje za absurdní namítaný důsledek, že při tomto výkladu by muselo být vedeno řízení o každém jednotlivém nákladu léčení. Tak tomu totiž není. Není nijak vyloučeno, aby jedno řízení bylo vedeno vždy o souhrnu nákladů léčení za dané období. Avšak s ohledem na promlčecí lhůtu takové období nesmí být delší než dva roky.

Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.